

A Fővárosi Ítéltábla a Tarr Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - az Oszfolk és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve **(alperes címe)** alperes ellen kezési helytállási kötelezettség teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 17. napján kelt 8.P.21.617/2010/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja. A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 1.016.000 (egymillió-tizenhatezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 508.000 (ötszáznyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 50.000.000 forint és ezen összeg után 1999. július 12. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A perköltség után áfa megállapítását is kérte.

Előadta, hogy 1997. február 20-án az alperes készfizető kezességet vállalt az I. Rt. által a K. Bank Zrt.-től felvett devizaalapú 2.000.000 USD összegű kölcsön biztosítékaként. A kezességvállalás D. I., K. P. és az alperes részéről egymásra tekintettel egy időpontban történt. A bank a kölcsönszerződést 1998. július 4-én azonnali hatállyal felmondta. Az adós tartozását nem fizette meg, felszámolás alá került, amelynek eredményeként 2003. február 24-én a cégnyilvántartásból törölték. A felszámolási eljárásban az engedményesként eljáró K. Rt. jelentett be hitelezői igényt, amelyet a felszámoló 333.506.045 forint tőke, valamint 52.636.452 forint

járadék tekintetében visszaigazolt. A felszámolási eljárásban azonban a követelésből csak 1.228.896 forint térült meg.

A K. Bank Zrt. 1999. december 27-én az I. Rt.-vel szembeni 386.142.497 forint tőkekövetelését annak biztosítékaival együtt átruházta a K. Rt.-re. A K. Rt. 2001. december 4-én a követelést átruházta a H. Rt.-re, amely névváltozás folytán 2005. augusztus 22-től C. W. Rt. lett. A C. W. Rt. 2008. október 28-án 463.168.230 forintos követelését a P. B. Kft.-re engedményezte, amely a követelést 2008. október 31-én rá engedményezte annak biztosítékaival együtt.

Jogi álláspontja szerint a Ptk. 272. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján az alperes helytállni tartozik az adós tartozásáért, mert az a fizetési kötelezettségének nem tett eleget, a követelés elévülése pedig nem következett be. Az elévüléssel kapcsolatban abból indult ki, hogy a Ptk. 275. §-a alapján, ha ugyanazért a követelésért egyidejűleg, vagy egymásra tekintettel többen vállaltak kezességet, akkor a kezesek felelőssége a jogosult felé egyetemleges (EBH 2000/219. számú jogeset). Az volt az álláspontja, hogy a Ptk. 334. §-ának (1) bekezdése alapján a jogosult választhat, hogy külön-külön, vagy egyidejűleg követeli a tartozást az adósoktól. E körben utalt a BH 2006/60. számú jogesetére, amely szerint a kezes helytállási kötelezettsége mindaddig fennáll, amíg a követelés meg nem szűnik. A felperes az egyetemlegesen felelős kezesek bármelyikétől a teljes tartozást követelheti. A követelés külön-külön nem évülhet el, vagy, ha az elévülés egyikükkel szemben megszakad, akkor ez a többi egyetemleges kötelezettel szemben is megszakítja az elévülési időt. Az elévülési időt az adóssal szembeni több esemény megszakította, így a felszámolás elrendelése, a hitelezői igény bejelentése, az adós törlése, valamint a 2002. augusztus 29-én D. I. által átvett fizetési felszólítás, a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem, valamint a végrehajtási eljárás is. Megszakítja az elévülést az engedményezésről szóló értesítés is a Ptk. 329. §-ának (2) bekezdése alapján. Mivel D. I. ellen végrehajtási eljárás folyik, és 2009. június 24-én a fizetésre a felperes az alperest is felszólította, ezért a követelés elévülése nem következhetett be.

Másodlagosan arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette az együttműködési kötelezettségét, mert annak ellenére, hogy erre kötelezettséget vállalt, a készfizető kezesi szerződésben szereplő lakcímét sem a K. Banknak, sem pedig a jogutódainak nem jelentette be. A felperes csak a 2008. december 10-én „elköltözött” jelzéssel visszaérkezett levélből értesült arról, hogy az alperes más címen elérhető, azonban nem volt kötelezettsége, hogy a lakcímnnyilvántartón keresztül tudakolja meg az alperes elérhetőségét. Az volt az álláspontja, ha az elévülés megszakadására vonatkozó álláspontját a bíróság nem fogadná el, akkor 2009 júniusáig az alperessel szemben az elévülés nyugodott, mert menthető okból a felperes az igényt az alperessel szemben nem tudta érvényesíteni. A 1/2007. jogegységi határozat kapcsán az volt az álláspontja, hogy az a készfizető kezesekre nem alkalmazható.

Alperes a kereset elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Vitatta a követelés jogalapját, összegét, valamint elévülési kifogással is élt. Előadta, hogy tagja volt az I. Rt.-nek, de már nem emlékszik arra, hogy milyen tartalmú iratokat írt alá, ezért kérte az eredeti kölcsönszerződés és a kezesi szerződés becsatolását. Kérte

továbbá azt, hogy a felperes bizonyítsa: megtörtént a teljes összeg folyósítása, az adós pedig azt nem fizette vissza. Előadta, hogy az engedményezésekről, illetőleg arról, hogy az adós nem teljesített, senkitől semmilyen értesítést nem kapott. Az elévüléssel kapcsolatosan pedig az volt az álláspontja, hogy a felszámolást elrendelő végzés jogerőre emelkedésével, azaz 1999. július 17-én az adóssal szemben minden követelés esedékessé vált, ezzel az elévülési idő megkezdődött. Mivel pedig az adóssal 2002. szeptember 20-án törölték a cégnyilvántartásból, a kezesség járulékos jellege folytán vele szemben az igény nem érvényesíthető. Hivatkozott arra is, hogy az elévülés nyugvása és megszakadására vonatkozó szabályok együtt nem is alkalmazhatók, a kettő egymást kizárja. Az elévülés nyugvását azért nem látta megállapíthatónak, mert nem állt fenn menthető ok az igényérvényesítésben, a lakcímtudakozás lehetősége ugyanis már korábban fennállt. Védekezésében hivatkozott az 1/2007. Polgári Jogegységi határozatban kifejtett álláspontra is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000.000 forint + áfa összegű perköltséget. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy D. I. és alperes készfizető kezesi szerződése alátámasztja azt a felperesi állítást, hogy a készfizető kezesek felelőssége egyetemleges, hiszen egyidejűleg vállaltak kezességet, arra viszont nincs adat, hogy ezt egymásra tekintettel tették volna. A készfizető kezesi pozíció azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem jelent többet, mint ami a Ptk. 274. §-ának (2) bekezdéséből következik, azaz egyik kezes sem követelheti, hogy a jogosult a követelést először a kötelezettől hajtsa be, hiszen a Ptk. 274. §-ának (2) bekezdés a) pontja szerint a felek készfizető kezességben állapodtak meg. Ennél többet azonban nem jelenthet, így azt sem, hogy bármelyik készfizető kezessel szembeni eljárás megindítása a másik egyetemleges felelősséggel tartozó készfizető kezessel szemben is megszakítaná az elévülést. Az egyetemleges kötelezettségvállalásra vonatkozó Ptk. szabályok (337. és 338. §) ugyanis a felperesi álláspontot nem támasztják alá. Minden kötelezett az egész szolgáltatással tartozik, de amennyiben bármelyikük teljesít, vagy a kötelezettséget beszámítással megszünteti, a jogosulttal szemben a többiek kötelezettsége is megszűnik. Az egyetemleges kötelezettek egymás szerződésszegéséért is felelnek, illetve a többieket megillető kifogásokra minden kötelezett csak annyiban hivatkozhat, amennyiben az a jogosult kielégítésével kapcsolatos. A jogosultnak az egyik kötelezettel szemben beálló késedelme valamennyiük javára beáll. Az egyetemleges kötelezetteket a kötelezettség egymás között egyenlő arányban terheli. E rendelkezésekből nem következik az, hogy az alperessel szembeni elévülést megszakította volna bármelyik adóssal, vagy a másik készfizető kezessel kapcsolatos esemény. Az a körülmény, hogy a jogosultnak lehetősége volt az adóssal, vagy bármelyik készfizető kezessel szemben önállóan az egész követelés behajtására, nem vezethet ahhoz a következtetéshez, hogy bármelyikkel szembeni felszólítás vagy igényérvényesítés az eljárásról nem tudó készfizető kezeset is érintené.

A főkötelezettel és a készfizető kezesekkel szemben a követelés érvényesíthetőségének időpontja 1998. július 4-e volt. A felmondás ugyanis azt jelentette, hogy a felperesi jogelőd a teljes összeg erejéig fordulhatott a főkötelezett,

illetőleg a készfizető kezesekkel szemben. Az elévülési idő 1998. július 5-ével megkezdődött a Ptk. 326. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel. A Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése szerint pedig a követelések 5 év alatt elévülnek. A Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésére alapított elévülés nyugvásával kapcsolatosan az volt álláspontja, hogy ez nem állapítható meg, mert nincs olyan menthető ok, amely a felperesi igényérvényesítést akadályozta volna. Csak objektív körülményekre visszavezethető ok idézheti elő az elévülés nyugvását, a felperest, illetve jogelődeit viszont a lakcímtudakozvány beszerzésében objektív ok nem akadályozta. A Ptk. 327. §-a szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás vagy az igény bírósági úton történő érvényesítése szakítja meg az elévülést. Az egyetemleges készfizető kezestárrsal szemben bármilyen fizetési felszólítás a vele szembeni elévülési időt szakította meg, az alperessel szembeni elévülést nem. Az alperes ugyanis személyes kötelezettséget vállalt, az ő személyéhez intézett írásbeli felszólítás, vagy a követelés bírósági úton való érvényesítése lett volna alkalmas az elévülés megszakítására. Ilyen nem történt, ezért megállapította, hogy az alperessel szemben a követelés 2003. július 4-én elévült.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását kérte kereseti kérelme szerint, valamint perköltséget igényelt. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Harmadlagosan pedig, amennyiben a fellebbezési kérelmének a Fővárosi Ítéltábla nem adna helyt, az alperes javára megítélt perköltség összegének leszállítását kérte 200.000 forint + áfa összegre.

Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában figyelmen kívül hagyja azt a felperesi álláspontot, amelyet a Legfelsőbb Bíróság gyakorlata is alátámaszt. A felperes szerint abból kell kiindulni, hogy a jogosulti egyetemlegességre vonatkozóan Ptk. 335. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a követelés egyik jogosulttal szemben sem évül el addig, amíg az elévülés feltételei valamennyiükkel szemben nem következtek be. A Ptk. 275. §-a szerint, ha ugyanazért a kötelezettségért egyidejűleg, hogy egymásra tekintettel többen vállalnak kezességet, akkor a kezesek felelőssége kétség esetében egyetemleges. A kezesek egyetemleges helytállási kötelezettsége pedig a Ptk. 334. §-ának (2) bekezdése alapján azt jelenti, hogy a jogosult bármelyiktől, vagy akár egyidejűleg valamennyiüktől követelheti a teljes tartozást. A BH 2006/60. számú jogesetből azt emelte ki, hogy a kezes helytállási kötelezettsége mindaddig fennáll, amíg a követelés meg nem szűnik és az egyenes adósnak megküldött értesítés az adóssal és a készfizető kezessel szemben is megszakítja az elévülést. Az volt álláspontja, hogy amennyiben az egyetemleges jogosultak esetén a Ptk. úgy rendelkezik, hogy az egyes jogosultakkal szemben külön-külön nem évülhet el a követelés, akkor az egyetemleges kötelezetteknel sem következhet be külön-külön a követelés elévülése.

Az elévülés nyugvására vonatkozó álláspontját az elsőfokú eljárásban kifejtettek szerint fenntartotta, azzal egészítve, hogy a BH 2005/286. számú jogeset alapján az állapítható meg, hogy az elévülés nyugvása mindig olyan okból következik be, amely nem hozható összefüggésbe a követelés jogosultjának magatartásával.

Külön sérelmezte az elsőfokú bíróság által a pertárgy érték 10 %-a + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjat. Iratellenesnek és megalapozatlannak minősítette az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy nagy számú beadvány keletkezett volna az ügyben. Az alperes 2 db beadványt nyújtott be kb. másfél oldal terjedelemben és semmi más jogi érve nem volt, mint az, hogy a követelés elévült. Ezen túl két tárgyaláson vett részt, amely nem alapozza meg az elsőfokú bíróság által megállapított összegű perköltséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés elutasítását kérte a Pp. 124. §-ának (2) bekezdés c) pontja és a Pp. 239. §-a alapján mert a felperes az általa vállalt határidőben a fellebbezést nem indokolta és nem rótta le a fellebbezési illetéket. Fellebbezési ellenkérelme másodlagosan - tartalma alapján - az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult és perköltséget igényelt.

Érdemben az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját tartotta fenn. Kifejtette, hogy elévülési kifogása folytán az elsőfokú eljárásban az elévülés kérdését kellett vizsgálni, de a felperes még azt sem jelölte meg, hogy az elévülés mikor kezdődött. A kamatigény időpontjából arra lehet következtetni, hogy 1999. július 12. napját tekinti az elévülés kezdő időpontjának, de még ettől az időponttól számítva is elévült a követelése. Az elévülés kezdő időpontja tekintetében azonban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Kiemelte, hogy az elévülést a D. I. ellen történő igényérvényesítés nem szakította meg, túl azon, hogy ez az igényérvényesítés is elévülési időn túl történt. Kifejtette, hogy bár az alperes által kötött szerződés készfizető kezesi szerződés elnevezésű, az tartalmában egyszerű kezességvállalás, ezért a készfizető kezességre vonatkozó szabályok az alperesre nem alkalmazhatók. A felperes azt sem bizonyította, hogy az alperesnek a lakcímváltozás bejelentése kötelezettsége lett volna. Új címéről a K Banknak tudomása volt, az engedményezésről pedig értesítést nem kapott. A perköltségre vonatkozó fellebbezést sem tartotta megalapozottnak, mert a felperesnek nagy számú és terjengős beadványa volt, amelyre az alperes minden esetben válaszolt és bizonyítási indítványai is voltak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a per főtárgyára vonatkozóan alaptalan, a perköltségre vonatkozóan részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntésével és alapvetően indokaival is a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, az indokolást azonban a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja.

Az 1/2007. Polgári Jogegységi Határozat a mögöttes felelősségről szól, de egyes megállapításai a jelen perben is alkalmazható álláspontot rögzítenek. Abból kell kiindulni, hogy a kezesség mindig feltételez egy másik személyt, aki az általa kötött szerződés alapján köteles teljesíteni. A kezes nem az adós által kötött szerződést teljesíti, hanem a saját maga által kötött kezesi szerződést. A kezesség járulékos

jellege azt jelenti, hogy a kezessel szembeni követelés azonos az adós kötelezettségével. Ezt úgy rögzíti az 1/2007. Polgári Jogegységi Határozat, hogy a járulékos kötelezettség mindig főkötelezettséget tételez fel, és a járulékos kötelezettség mindig a főkötelezettséghez igazodik. A járulékos kötelezettségből következik az is, hogy a főkötelezett oldalán bekövetkezett - akár objektív, akár szubjektív - jogi tények mindig kihatnak a járulékos kötelezettre. A járulékos kötelezettség azonban egyirányú abban az értelemben, hogy csak a járulékos kötelezett helyzete igazodik a főkötelezett helyzetéhez, fordítva azonban nincs így. Arra a főkötelezett hivatkozhat, hogy a járulékos kötelezett teljesítése folytán ő már nem tartozik, arra azonban nem, hogy a követelés a járulékos kötelezzettel szemben elévült. A járulékos kötelezzettel szemben ugyanis a követelés külön is elévülhet, például úgy, hogy az elévülés csak a főkötelezzettel szemben szakad meg, míg a járulékos kötelezzettel szemben az elévülés bekövetkezik.

A jelen ügyre vonatkozóan ez azt jelenti, hogy az alperes, az adóstól eltérő jogalapon, de járulékosan a főkötelezzettel egyetemlegesen felel. A kezesség járulékos jellegéből azonban nem következik, hogy a kezes helytállási kötelezettsége mindaddig fennállna, míg a követelés meg nem szűnik, vagy amíg a főkötelezzettel szemben bírósági úton érvényesíthető. A Ptk. 324. §-ának (2) bekezdéséből eredően sem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a kezes felelősségének elévülése csak a főkövetelés elévülésével következhet be. A kezesség személyi biztosíték, a kezes a főkötelezett mellett „mellékkötelezett”, aki azonban nem a főköveteléstől függő mellékkövetelésért köteles helytállni, hanem ugyanazért a főkövetelésért. Mivel ugyanazon követelésről van szó, a követelés esedékessé válásának időpontja, ennek folytán a Ptk. 326. §-ának (1) bekezdése értelmében az elévülés kezdő időpontja azonos mind a főkötelezett, mind a kezes esetében. A készfizető kezes esetében csupán annyi a specialitás, hogy a készfizető kezes a Ptk. 274. §-ának (2) bekezdése szerint a sortartás kifogásával nem élhet. A jogosult az adóssal vagy a készfizető kezessel szemben ugyanazt az összeget más jogcímen érvényesítheti, de a követelés esedékességét nem a jogosult dönti el. Az elévülést a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése szerint csak a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás vagy a követelés bírósági érvényesítése szakítja meg. Az írásbeli felszólítás a kötelezethez intézett címzett jognyilatkozat, így az alperessel szembeni elévülést csak az alpereshez címzett és hozzá meg is érkezett felszólítás szakíthatta meg. Az adóshoz, vagy más készfizető kezeshez intézett írásbeli felszólítás, vagy bírósági eljárás kezdeményezése az alperessel szembeni elévülési idő megszakítására nem volt alkalmas.

Megalapozatlan a felperesnek az elévülés nyugvására vonatkozó álláspontja is. A H. Rt. 2002. augusztus 29-én kelt levele nem fizetési felszólítás, mert nem tartalmaz a tartozás megfizetésére vonatkozó felhívást. A levél az alperest kapcsolatfelvételre hívja fel azzal a tájékoztatással, hogy ennek hiányában az igényét bírósági úton fogja érvényesíteni. A levél tartalma legfeljebb az engedményezésről szóló értesítés lehetne, de mivel nem érkezett meg az alpereshez, nem volt alkalmas a Ptk. 329. §-ának (2) bekezdése szerint az elévülés megszakítására.

E körben annak van jelentősége, felróható volt-e az alperesnek, hogy az engedményezésről szóló értesítés nem tudott hatályosulni, mert ez az elévülés nyugvását eredményezhetné. A felperes megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy az

alperes a készfizető kezesi szerződésben kötelezettséget vállalt az adataiban bekövetkező változás bejelentésére. Kifejezett kötelezettségvállalás hiányában az új lakcímadat közlésének elmulasztása a Ptk. 277. § jelenleg (4) bekezdésében (korábban 277. § (2) bekezdés) foglalt együttműködési kötelezettség megszegésének minősülhetne. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban a szerződő felek közti együttműködés körében a perbeli, lakcímváltozásra vonatkozó közlési kötelezettsége az alperesnek nem állt fenn. A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 26. §-ának (1) bekezdéséből következően az alperes a lakcímváltozását a települési önkormányzat jegyzőjének volt köteles nyilvántartásba vétel céljából bejelenteni, amely nyilvántartásból a felperes - illetve jogelődei - e törvény 17. §-ára és 20. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel adatszolgáltatást kérhettek. Mivel az alperesnek a fenti törvényi kötelezettsége nem polgári jogi természetű és nem a felperessel, illetve jogelődeivel szemben állt fenn, szerződésszegést a felperessel, illetve a jogelődökkel szemben a közlés elmulasztása nem valósíthatott meg. Tekintettel arra, hogy a közjogi természetű bejelentési kötelezettségének a nyilvántartás felé eleget tett, lakcímének felkutatása a felperes, illetve jogelődei igényérvényesítését nem hátráltathatta és tényszerűen sem hátráltatta, ennél fogva a lakcímváltozással összefüggésben az elévülés meghosszabbodása (Ptk. 326. § (2) bekezdés) szóba sem kerülhet.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elévülésre való eredményes alperesi hivatkozást a Ptk. 4. § (4) bekezdésének utolsó fordulata szerinti alapelv alkalmazása még alperesi mulasztás esetén sem zárja ki. A felperes jogelődje, a K Bank Rt. a készfizető kezesi szerződés 5. pontjában vállalta az alperes értesítését a követelés esedékessé válásában bekövetkezett változásokról. Ebből következően az alperest a kölcsönszerződés felmondásáról tájékoztatni kellett volna, amelynek megtörténteire peradat nincs. Mint kötelezettet a Ptk. 328. §-ának (3) bekezdése értelmében az engedményezésekről is értesíteni kellett volna mind az első 1999. december 27-i, mind pedig a 2001. december 4-i újabb engedményezés tekintetében. A kötelezettségek jogelődök általi jogellenes elmulasztására tekintettel az alperes a 2000 márciusában bekövetkezett lakcímváltozását legfeljebb a K Banknak tudta volna bejelenteni. Minthogy e banknak a második engedményezéséről nem kellett tudnia, alappal nem feltételezhető, hogy az alperesi tájékoztatás a H. Rt. igényérvényesítését bármely formában is megkönnyíthette volna. Ebből következően, és a Ptk. 329. §-ának (1) és (3) bekezdésére is figyelemmel a saját jogelődei felróható mulasztása miatt a felperes éppen a Ptk. 4. §-ának (4) bekezdésére figyelemmel az elévülési határidő meghosszabbítására eredménnyel még akkor sem hivatkozhatna, ha a lakcímváltozás bejelentése az alperes együttműködési kötelezettségéből következő feladata lett volna. Ennek tényleges elmulasztása ugyanis a jogelődök mulasztásai miatt irreleváns.

Mivel sem az elévülés félbeszakadása, sem az elévülés nyugvása nem következett be, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperessel szemben az elévülés 2003. július 4-én bekövetkezett, a felperes 2009. július 24-én kelt felszólítása az elévülési időt nem tudta megszakítani, ezért a követelés bírósági úton már nem érvényesíthető.

Részben megalapozottnak találta viszont a Fővárosi Ítéltábla a felperesnek a perköltség összegére vonatkozó fellebbezését. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja és a 4/A. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság az alperes javára maximum 2.125.000 forint összegű perköltséget állapíthatott volna meg. A Fővárosi Ítéltábla a pertárgy értékére, az ügy tárgyi súlyára és arra figyelemmel, hogy jogkérdésben kellett döntenie az alperes javára megítélt perköltség összegét 800.000 forint + 27 % áfa összegben határozta meg.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2012. február 2.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: